

hvormange Konti der er, thi det har naturligtvis ikke Noget at sige — paa een Konto kan der staa 1 Kr. og paa en anden 10,000. Det kan heller ikke hjælpe, at man ser paa, hvem det er, disse Konti lyde paa, om det er den Slags Folk eller den Slags Folk, og herfor er der mange Grunde. Dels er det ikke afgjort, hvem det er, der indsetter Sparekasspenge, thi de lyde ikke altid paa de virkelige Navne, men ofte paa Beners eller Nærbeslægtedes Navne, og dernæst ere disse Opgivelser uden Hensyn hertil maaste de mindst korrekte af alle, som her foresindes; meget ofte er det ikke engang noteret paa Bedkommendes Sparekasskonto, hvad Bedkommendes Stilling er, og endelig er det kun de i Aarets Løb ny aabnede Konti og ikke saantlige Sparekassinteressenter, over hvem der findes Opgjørelser. Hertil kommer endnu den Omstændighed, at, vilde man forsøge paa at klare alle værende Sparekassinteressenters Stilling, blev det umuligt af den Grund, at den Scilling, hvori En bliver indført paa en Sparekasskonto, bliver staaende uden Hensyn til, om hans Forhold og Stilling senere ere blevne fuldstændig forandrede. Men der er et andet Sted i de foreliggende statistiske Opgjørelser, hvorfra man kan faae en fornuftig Mening om Spørgsmaalet. Man skal se paa Størrelsen af de Beløb, som ere indsatte. Det er nemlig saaledes, at de egentlige Sparekasspenge i det Væsentligste ere de smaa Beløb, og de egentlige Kasspenge, som bruges til Bedrifterne, gjenningaaende ere de større Beløb. Jeg vil ikke sige, at dette er et absolut Skjelmærke, men det er saaledes, at, naar vi tage en vis Størrelse, hører af de smaa Beløb den overveiende Del til Sparepengene og af de store det største Antal til den anden Slags. Tage vi f. Ex. et Beløb af 2,000 Kr. eller derover som Skjel, er det aldeles aabenbart, at hvis vi regne det Antal Beløb, som er 2,000 Kr. eller derover til den ene Slags og hvad der er under 2,000 Kr. til den anden Slags, gjøre vi ikke dem, som have opsparet, uret. (Ufbyrdelse.) Jeg er enig med Afbryderen deri, at der er en Rimelighed for, at vi kunne gaa endnu længere ned, f. Ex. til 1,000 Kr., men jeg vil ikke fremsette dette for dem i et Lys, som jeg ikke anser for at kunne staa enhver Prøve, selv om man stiller sig paa det gunstigste Standpunkt for de virkelige Sparemidler. Naar man nu altsaa slaar op i den Meddelelse, De have faaet, ville De se, at af de Penge, som indestaa i Sparekasserne, ere Beløbene over 1,000 Kr. næsten tre Fjerdedele, og komme vi over de 2,000 Kr., som jeg holder mig til, er det noget over Halvdelen. Dette er ikke saaledes at forstaa, mine Herrer, at det er alene i Kjøbenhavn, at dette er Tilfældet, men det er omtrent saaledes overalt i hele Landet, i Kjøbenhavn er det noget mere for de større Beløb, og paa Derne er det ogsaa lidt Mere, men i Sjælland er det noget

mindre. Hvis vi regne efter 1,000 Kr., komme vi i Sjælland endog til 63 pCt., og gaa vi til 2,000 Kr., komme vi til 42 pCt., alligevel et Løb, der er langt den største Del af Halvdelen. Grunden til, at de store Indstud ere mindre i Sjælland end i det øvrige Land, er ganske simpelt den, at det er især der, at de saakaldte Sogne-sparekasser findes. Vil man nu herefter drage en Linie, som kunde siges at skulle være saaledes, at man henviste Sparepengene til Sparekasserne og Driftspengene — jeg tror, at dette Ord bedst vil udtrykke Forholdet — til Bankerne, vilde man omtrent komme til — hvis man kunde gjøre det, man kan nu heldigtvis ikke gjøre det og gjør det heller ikke — at tage fra Sparekasserne det Halve af de Midler, de have. Denne Grund, at man skal trykke Bankerne, fordi de have taget Penge fra Sparekasserne, slaar altsaa ikke til, naar man taler om de virkelige Forhold, og endnu mindre slaar den til, naar man udtrykker Sparemidlerne paa den Maade, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) udtalte sig forleden Dag, idet han sagde, at det er Smaaafkøbs, Børens og Ljeflestyendes Penge; ja, var der ingen andre Sparemidler, saa vilde man komme til at gaa langt videre til Skade for Sparekasserne; men jeg siger: Lader os med Hensyn til hele dette Spørgsmaal respektere det Bestaaende, der er ikke Grund til at tage fat her og tænke paa radikale Skridt, og ogsaa af den Grund er der ikke Anledning dertil, at der er en stor Mængde Forretninger, som fornuftigtvis maa drives faaet af Institutter, der ere egentlige Banker, som af Institutter, der nærmest ere Sparekasser. Det er ikke saaledes, som det ærede Medlem udtalte forleden Dag, at det er det Afgjørende for en Forretning med Hensyn til, om den skal kaldes Bank eller ikke, at den driver Bezelomsætninger, thi det er ikke det, der absolut er en Banks Æneforretning eller endog kun Hovedforretning. Man kan se paa en hvilken som helst Bants Opgjørelse, man vil, og hver Maaned kan man jo se en saadan Opgjørelse, saa vil man se, at der er andre Forretninger, der, naar de lægges sammen, og ofte hver for sig, langt overgaa den Forretning at diskontere Bezeler. Der er Kjøb og Salg af Papirer, der er Laan paa Kaution, der er Laan paa Pant, der er det, man kalder Laan paa Kassekredit osv. Jeg skal ikke forbyde mig videre deri, men alle disse Former danne Hovedforretningen i en Bank, og hvorfor i al Verden skal de ikke ogsaa kunne være Hovedforretningen i en Sparekasse? Alle Former kunne være lige sikre, det kommer ikke an paa det Navn, man giver en Forretning, eller den Form, hvori den fremtræder, men hvad det kommer an paa, er Soliditeten af Forretningen; det kommer an paa, hvilke Papirer man har, det kommer an paa, hvor gode Kautionisterne ere, det kommer an paa Pantets Be-